

De," seggt oll Smidtsch, „min leives Kind,
 Süh, wat uns' beiden lütten sünd,
 De kann nu Dürten of all wohren,
 Uns' Krischan helpt mi in den Goren,
 Uns' Fritz, de hōdd de Schap bi'n Buren,
 Nu darwst Du länger of nich luren,
 Du möst nu of hen Deinen tein.“ —
 „Ja,“ süßt lütt Fiken, „'t is woll Tid;
 Doch, Mutting, schick mi nich tau wid,
 Nich alltauwid von Zug vonein.“ —
 „Ne, nah de Stadt. De Bäcker was
 So gistern hir un wull Di meiden
 Un redt utdrücklich mit uns Beiden,
 Un Vader säd, em wir't tau Paß,
 Un maft dat mit den Bäcker af.
 Un hir 's dat Meidsgeld, wat hei gatw.“ —
 „Ach, Mutting, Mutting, nich nah den'n —
 If dau jo All'ns, wat Du verlangst —
 Wo stört' hei rin hir in de Angst,